

DOMINGO XXIV TIEMPO ORDINARIO (CICLO A)

El evangelio de este domingo complementa el de la semana pasada. Nunca hemos de perder de vista la unidad de toda la Sagrada Escritura y de las enseñanzas de Jesucristo.

Hoy se nos recuerda el precepto de perdonar a los demás, y se hace sobre la base de que nosotros hemos sido perdonados por Dios.

Si nos fijamos en la parábola, no se le pide al siervo que perdone para que pueda alcanzar misericordia, sino que se le recrimina su duro corazón porque a él, que tenía una deuda mucho mayor, le ha sido cancelada.

El perdón es uno de los rostros del amor donde este se nos muestra con una fisonomía más nítida. Perdonar es propio de los corazones grandes. Al leer estas enseñanzas de Jesús, no podemos dejar de recordar su comportamiento en la cruz: «Padre, perdónalos porque no saben lo que hacen». Palabras que han sido repetidas multitud de veces por los mártires antes de perder la vida en manos de sus perseguidores y que, en no pocas ocasiones, han sido causa de conversiones.

Pero el perdón no se improvisa. Cuando es verdadero nace de la profunda experiencia de sentir el abrazo de Dios que perdona nuestras faltas. Sólo así se entiende el comportamiento de los grandes.

Además, el perdón tiene un poder restaurador. Lo experimentamos nosotros cada vez que acudimos a la confesión sacramental y vemos cómo la sangre de Cristo purifica nuestros corazones. El perdón nos devuelve la dignidad. Cuando perdonamos, restauramos la dignidad del otro.

Jesús nos pide que seamos transmisores del perdón que hemos recibido de Dios y de la manera como lo hemos recibido de Dios. La expresión hebrea «setenta veces siete» se abre a un horizonte innumerable al que no hay que poner límites. Significa siempre y, por qué no, siempre con el mismo entusiasmo y con el mismo amor que la primera vez.

Por eso necesitamos de la Eucaristía. La fuente de donde sacamos las fuerzas para perdonar, no está en mi corazón (enfermo, débil, miserable, egoísta, vengativo, soberbio, orgulloso, pecador), sino que la fuente es el Corazón de Cristo. Y en la Comunión se me da Cristo mismo, se me da por entero. Es el único Corazón humano que ha sido capaz de perdonar con Amor Divino. Deja a Cristo entrar en tu vida y en tus entrañas más profundas. Déjate transformar, déjate purificar, déjate sanar hoy por Cristo en la Comunión.

Y di muchas veces a ti mismo: “Si Cristo te perdona, yo también te perdono”. Y no le des más vueltas, no te hagas más caso a ti mismo, no sea que, una vez has puesto a Cristo en el centro de tu vida, lo eches, y vuelvas a ponerte tú otra vez.

24-ТА НЕДІЛЯ ЗВИЧАЙНОГО ЧАСУ (ЦИКЛ А)

Недільне Євангеліє доповнює минулотижневє. Ми ніколи не повинні втрачати з поля зору єдність усього Святого Письма та вчення Ісуса Христа. Ми ніколи не повинні втрачати з поля зору єдність усього Святого Письма і вчення Ісуса Христа.

Сьогодні ми пригадуємо заповідь про прощення інших, і саме на основі того, що ми були прощені Богом.

Якщо ми подивимося на притчу, то слугу не просять пробачити, щоб отримати милість, але докоряють йому за його жорстоке серце, тому що йому, який заборгував набагато більший борг, його списали.

Прощення - це один з ликів любові, де любов показується нам у своїй найяскравішій фізіономії. Прощення - це шлях великих сердець. Коли ми читаємо ці вчення Ісуса, ми не можемо не згадати його поведінку на хресті: "Отче, прости їм, бо не знають, що чинять". Слова, які багато разів повторювали мученики перед тим, як віддати своє життя переслідувачам, і які в багатьох випадках ставали причиною навернення.

Але прощення не є імпровізованим. Коли воно справжнє, то народжується з глибокого досвіду відчуття обіймів Бога, який прощає наші провини. Тільки так можна зрозуміти поведінку великих людей.

Більше того, прощення має відновлюючу силу. Ми відчуваємо це щоразу, коли йдемо до таїнства сповіді і бачимо, як Кров Христова очищає наші серця. Прощення відновлює нашу гідність. Коли ми прощаємо, ми відновлюємо гідність іншого.

Ісус просить нас бути передавачами прощення, яке ми отримали від Бога, і того, як ми отримали його від Бога. Єврейський вислів "сімдесят разів по сім" відкриває незліченний горизонт, якому немає межі. Це означає завжди і, чому б і ні, завжди з таким же ентузіазмом і такою ж любов'ю, як і першого разу.

Ось чому нам потрібна Євхаристія. Джерело, з якого ми черпаємо силу прощати, знаходиться не в моєму серці (хворому, слабкому, нещасному, егоїстичному, мстивому, гордовитому, зарозумілому, грішному), а джерело - Серце Христове. І в Причасті мені дається Сам Христос, Він віддається мені цілком. Це єдине людське Серце, яке здатне прощати Божественною Любов'ю. Дозвольте Христу увійти у ваше життя, у ваші найпотаємніші глибини. Дозволь собі преобразитися, дозволь собі очиститися, дозволь собі зцілитися сьогодні Христом у Причасті.

І скажи собі багато разів: "Якщо Христос прощає тобі, то і я прощаю тобі". І більше не думайте про це, не звертайте більше уваги на себе, щоб, поставивши Христа в центр свого життя, не вигнати Його і не поставити знову себе.